

Страхът на „консерваторите“

Докато политическите „либерали“ искат една гигантска мама-държава да защитава и се грижи за всекиго, политическите „консерватори“ искат един гигантски *татко-държава* да прави същите неща. Резултатите леко се различават, но основната заблуда е една и съща: желанието да има един всемогъщ „авторитет“, който да защитава човечеството от действителността. „Дясната“ заблуда фокусира по-малко на майчиното глезене и носене на ръце, а фокусира повече на бащината защита и дисциплина. „Консерваторите“ искат да се използва „авторитет“ за създаване на голяма, мощна машина за защита и твърдо налагане на морал на населението и те си въобразяват, че това е необходимо за оцеляването на човечеството. Тяхното отрицание на реалността е толкова силно, колкото отрицанието на левичарите. Да си припомним аналогията с острова, която добре илюстрира същността на въпроса. Ако сто човека се озоват на остров след коработрушение, кой би си въобразил, че принуждаването на повечето от тях да служат и да се подчиняват на някакъв „закрилник“ би било необходимо или полезно? И кой би си въобразил, че ако бъде допуснато на един или двама от тях насилствено да наложат своите нрави на останалите, това би направило такава група по-добродетелна?

Консервативната *форма* на „Власт-татко“ е еквивалент на баща, който поддържа строга дисциплина, който действа и като закрилник на семейството срещу външни сили (еквивалента на армия на „Властта“), и като защитник на всеки един член на семейството от останалите членове на семейството (еквивалента на местните „служители на закона“), и като някой, който предпазва семейството от „неприятности“ (еквивалента на имиграционните „зако-

ни“), както и като някой, който въвежда морал, който наказва членовете на семейството, които не спазват правилата. Последното се равнява на „законите“ срещу порнографията, проституцията, хазарта, използването на наркотици и други навици и поведения, които, въпреки че не представляват използване на сила или измама срещу някого, са смятани от много хора за пагубни – физически, морално или духовно – за онези, които се занимават с тях.

Но опитът за насилствено налагане на морал е повреден от самото поведение. Не само че никой няма правото насилствено да управлява несъдържащия насилие избор на друг човек, но също така е ужасно опасно да се създаде прецедент, като се обяви, че е редно да се използва насилие за ликвидиране на непристойно или неприятно поведение. Щом такъв постулат бъде приет като общо правило, човешкото общество се превръща в постоянна война на всеки срещу всеки. Изобщо няма да дойде момента, в който всички да споделят едни и същи ценности и гледни точки. Мир и свобода не могат да съществуват, ако всяко различие в мненията и всяка разлика в начина на живот или поведението води до конфликт с използване на насилие с намесата на „Властта“. Цивилизацията – състояние на мирно съвместно съществуване – не е резултат на това, че всички вярват в едно и също нещо, а на това, че хората се съгласяват да се въздържат от използване на насилие, дори срещу хора, които *не* вярват в същите неща. „Консервативният“ етатизъм, както и „либералният“ вариант, гарантира постоянно съперничество и конфликт, защото се стреми да погази свободната воля и индивидуалната преценка чрез т. нар. морал на управляващата класа, чийто първи принцип е принудително подчинение и еднаквост. Разбира се, насилието не може да създаде добродетел, дори понякога да води до подчинение, така че всички опити на

„авторитета“ да накара насила хората да бъдат морални и добродетелни, са обречени на провал и в края на краищата не постигат нищо, освен да повишат степента на насилие и конфликти в обществото.